

Arrest

nr. 181 683 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op (...) in Bagdad. U bent een sjiïet van Arabische origine. U woonde in de Ammeen II-wijk in de stad Bagdad.

Op 25 mei 2012 werd uw vader ontvoerd door J. K. (...), van de stam Bahadly. Uw oom werd gecontacteerd om losgeld te betalen. Drie dagen nadat uw oom het losgeld betaald heeft, werd uw vader vermoord terug gevonden in de wijk Al Shaab. Vier maanden na de dood van uw vader hebt u hierover klacht ingediend bij de politie. Daarna hebt u twee dreigtelefoons gekregen van de entourage van J. K. (...). Deze persoon heeft ook connecties met Asa'ib Ahl al-Haq (AAH). Ongeveer één jaar na uw aangifte bij de politie werd J. K. (...) gearresteerd. Na de arrestatie van J. K. (...) hebt u een dreigbrief met een kogel ontvangen. In mei 2015, nadat J. K. (...) tot levenslange opsluiting veroordeeld

werd, bent u door leden van de Bahadly stam aangevallen. U werd door hen geslagen en bedreigd. De reden voor deze bedreigingen was telkens dezelfde: u moest uw klacht tegen J. K. (...) laten vallen. U hebt hier nooit aan toegegeven. Vanaf mei 2015 bent u meermaals verhuisd om problemen met de Bahadly-stam te vermijden. Deze problemen deden u uit uw land vertrekken.

U hebt op 1 augustus 2015 Irak verlaten. Op 1 september 2015 bent u in België aangekomen, waar u op 4 september 2015 asiel hebt aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: uw nationaliteitsbewijs (d.d. 23/0/2007) en uw identiteitskaart (d.d. 02/02/2011). U legt ook kopieën neer van volgende documenten: de woonstkaart van uw vader (d.d. 21/onleesbaar/2009), uw rantsoenkaart (d.d. 26/10/2013), de overlijdensakte van uw vader (d.d. 05/06/2012), gerechtelijke documenten over de zaak van uw vader (d.d. 09/03/2015; d.d. 31/05/2015) en een luchtvrachtbrief van DHL (met onleesbare datum).

Na uw vertrek uit Irak werd uw huis aangevallen. Uw familie had echter een maand voor de aanval de woning al verlaten. U weet niet naar waar uw familie verhuisd is. Bij terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden door de entourage van J. K. (...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u inroept.

Om te beginnen kunnen uw verklaringen over uw woonplaatsen niet overtuigen. U verklaart zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het CGVS dat u tot uw vertrek uit Irak in de Ammeen II wijk hebt gewoond (verklaring DVZ, nr. 10; CGVS, p.3). Op beide gelegenheden rept u met geen woord over uw laatste maanden in Irak, wanneer u van plaats tot plaats zou verhuisd zijn om problemen te vermijden. Geconfronteerd met het feit dat u nooit eerder uw andere verblijfplaatsen hebt vermeld, antwoordt u enkel dat u altijd in Bagdad hebt gewoond en dat u naar Samawa en twee andere plaatsen ging (CGVS, p.15). Dat u uw incorrecte beschrijving van uw woonplaatsen niet kan verhelderen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gevraagd vanaf wanneer u verhuisde tussen deze plaatsen, zegt u dat u dat deed in 2016 (CGVS, p.15). Geconfronteerd dat u in 2015 Irak al hebt verlaten antwoordt u letterlijk: "2015 dan" (CGVS, p.16). Eerder had u echter verklaard dat u vanaf 2012, na de dood van uw vader, van plaats naar plaats verhuisde (CGVS, p.9). U legt niet alleen gebrekkige verklaringen af, maar u kan deze ook niet verduidelijken, waardoor niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw wisselende verblijfplaatsen, maar ook de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw problemen die aan de basis zouden hebben gelegen van deze verhuizen (CGVS, p. 9), wordt aangetast.

Ook uw verklaringen over de personen met wie u problemen beweert te hebben, zijn niet geloofwaardig. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dat de stam die uw vader zou hebben ontvoerd, geen goede reputatie heeft, omdat zij erom gekend zijn dat ze mensen ontvoeren (CGVS, p.10). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij DVZ hebt u echter verklaard dat u niet wist of deze groep wel achter de ontvoering en moord van uw vader zat, juist omdat deze groep doorgaans geen mensen ontvoert (vragenlijst CGVS, nr. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, vertelt u dat u bedreigd werd door deze mensen en zo te weten kwam dat ze mensen ontvoerden. Verder zegt u dat deze mensen erom gekend zijn dat ze meerdere mensen hebben ontvoerd en dat ze geld nemen (CGVS, p.12). Uw antwoord klaart de tegenstrijdigheid echter niet uit. Ook dit vermindert de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw uiteenzetting over het betalen van het losgeld om uw vader vrij te krijgen, kan evenmin overtuigen. Gevraagd naar de reactie van uw oom toen ze hem belden om losgeld, zegt u enkel dat uw oom heeft gezegd dat hij hen losgeld ging bezorgen. Opnieuw gevraagd naar wat uw oom toen heeft gedaan zegt u enkel dat ze geld wilden en jullie geld hebben afgegeven. Gevraagd hoe de overdracht van het geld in zijn werk ging, beperkt u zich tot de mededeling dat er veel stappen waren. Uw oom werd gecontacteerd. Daarna zou hij het geld gegeven hebben (CGVS, p. 11). U geeft geen gedetailleerde beschrijving van de gebeurtenissen. Pas wanneer u een vierde maal gevraagd wordt om een precieze omschrijving te geven, zegt u dat uw oom van taxi tot taxi moest springen en dat hij het geld onder een brug dichtbij uw thuis heeft gelegd (CGVS, p. 11). Ook dat antwoord bereikt niet de mate van detail die verwacht mag worden. Dat u niet op een spontane en gedetailleerde manier kan vertellen over deze gebeurtenis, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Nog stelt u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ dat uw vader, na het betalen van losgeld, alsnog vermoord werd, omdat jullie niet de gevraagde som betaald hadden (vragenlijst CGVS, nr. 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS hebt u echter geen idee waarom uw vader na het betalen van

losgeld alsnog vermoord werd (CGVS, p. 12). Ook deze tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan.

Ook uw verklaring over de politieaangifte is niet aannemelijk. Zo vertelt u dat u vier maanden na de moord op uw vader naar de politie bent gegaan om aangifte te doen (CGVS, p.11). Gevraagd naar de reden om vier maanden te wachten alvorens aangifte te doen, vertelt u dat jullie druk bezig waren met mensen te bevragen en bezoek te ontvangen. Geconfronteerd met het feit dat het weinig aannemelijk is dat u om deze reden vier maanden gewacht hebt, past u uw antwoord aan. U vertelt dat u uit vrees om ontvoerd te worden gedurende vier maanden het huis niet hebt verlaten (CGVS, p.12). Dat u uw antwoord aanpast naarmate u geconfronteerd wordt met onaannemelijkheden in uw verhaal, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw. Daarbij komt dat u evenmin kan uitklaren wat u na deze vier maanden ertoe zou hebben aangezet om alsnog klacht in te dienen. U stelt dat u inzag dat vier maanden een lange tijd was. Dan zou u besloten hebben om klacht in te dienen (CGVS, p. 12). U klaart niet uit waarom u uw vrees om ontvoerd te worden plots aan de kant kon zetten. De geloofwaardigheid van uw beweringen wordt zo opnieuw op de helling gezet.

Verder is uw relaas over de arrestatie van J. K. (...) net zo min aannemelijk. U verklaart dat deze persoon één jaar na uw aangifte werd gearresteerd in 2015 (CGVS, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat dit niet in overeenstemming is met uw eerdere bewering dat uw vader in 2012 werd vermoord en dat u uw aangifte vier maanden na de moord hebt gedaan, past u uw antwoord aan. U verklaart eerst opnieuw dat deze persoon in 2015 werd opgepakt. Later zegt u opnieuw dat deze persoon één jaar na uw aangifte werd opgepakt. Vervolgens neemt u uw woorden terug en zegt u dat de gerechtelijke procedure werd opgestart in 2015 (CGVS, p. 13). Geen van deze antwoorden kan de aangehaalde tegenstrijdigheid uitklaren. Dat u opnieuw uw verhaal aanpast wanneer u geconfronteerd wordt met ongerijmdheden in uw betoog, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De overtuigingskracht van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door uw verklaringen over de gerechtelijke procedure die u en uw familie tegen J. K. (...) zouden hebben aangespannen. U beweert eerst dat de gerechtelijke procedure in mei 2015 plaatsvond (CGVS, p. 13). Uit de gerechtelijke documenten die u neerlegt, blijkt echter dat de gerechtelijke procedure reeds in maart 2015 doorging. Deze incoherentie tussen uw verklaringen en de documenten die u neerlegt, doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen, maar tast tegelijkertijd de bewijskracht van de stukken aan. U legt van deze documenten overigens alleen kopieën neer, waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan. Daarbij komt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage geloofwaardigheid van de verklaringen.

Het is voorts niet aannemelijk dat u niet weet wanneer J. K. (...) veroordeeld werd (CGVS, p. 16). Niet alleen dient u een vonnis in waaruit blijkt dat J. K. (...) op 31 mei 2015 tot levenslang veroordeeld werd, bovendien mag redelijkerwijze verwacht worden dat u de zaak van de moordenaar van uw vader op de voet zou volgen, gezien de impact die deze zaak op uw verdere leven zou hebben gehad. Dat u dat niet gedaan hebt, en dat u zich niet vergewist hebt van de inhoud van het document dat u neerlegt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Daarnaast zijn ook uw uitspraken over de bedreigingen die u persoonlijk hebt ontvangen niet plausibel. Zo verklaart u eerst dat u tweemaal een dreigtelefoon hebt ontvangen. Later verklaart u echter dat u na uw aangifte tweemaal werd opgebeld om de klacht te laten vallen. Daarna werd u nog eenmaal opgebeld (CGVS, p.13). Later antwoordt u echter bevestigend dat de twee dreig telefoons en de dreigbrief de enige bedreigingen waren die u hebt ontvangen (CGVS, p.17). Dat u geen coherent verhaal vertelt, ondermijnt de overtuigingskracht van uw beweringen.

Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat deze stam gedurende drie jaar nooit hun bedreigingen effectief zouden hebben uitgevoerd, verklaart u dat uw familie was weggevlucht en verhuisde van plaats naar plaats (CGVS, p.15). Gezien de eerder aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verblijfplaatsen, zijn ook deze beweringen niet aannemelijk.

Wanneer opgemerkt wordt dat, gezien de Bahadly stam niet zou terugdeinzen voor ontvoering en moord (CGVS, p. 17) deze personen gedurende drie jaar wel erg zwakke pogingen hebben ondernomen om u ertoe te dwingen uw klacht te laten vallen, verklaart u plotseling dat ze u ook hebben aangevallen. Ze zouden ook uw huis hebben aangevallen (CGVS, p.17). Deze beweringen zijn op zich al niet aannemelijk omdat u zowel bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij DVZ als bij het CGVS nooit eerder deze elementen hebt vermeld. Nochtans antwoordt u bevestigend wanneer u gevraagd wordt of u bij DVZ alle redenen verteld hebt die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek (CGVS, p 2). Ook bij het CGVS zegt u niets over de aanval op uw huis, wanneer u gevraagd wordt om al uw problemen in detail uiteen te zetten (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom dat u dit niet eerder verteld hebt,

antwoordt u: "ik vertel het nu aan jou" (CGVS, p. 18). Dat antwoord kan uw eerdere nalaten deze problemen te vermelden niet op een afdoende wijze uitklaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aangetast.

Hoe dan ook, uw verklaringen over deze aanvallen zijn evenmin aannemelijk. U verklaart dat u zelf werd aangevallen toen u naar buiten ging om te winkelen. Gevraagd om moment per moment de aanval te omschrijven, zegt u dat het 's middags was, dat u ging winkelen, dat twee mensen uit een auto stapten en dat ze u hebben aangevallen (CGVS, p. 18). Dit antwoord voegt nauwelijks nieuwe informatie toe. U blijft vaag. U kan niet op een spontane, gedetailleerde manier over deze gebeurtenis vertellen. Ook dat ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen. Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over deze aanval. U beweert eerst dat u na de aanval geen klacht hebt ingediend. Gevraagd naar de reden waarom u niet naar de politie bent gegaan, antwoordt u dat u wel aangifte hebt gedaan. Geconfronteerd met het feit dat u eerst zei dat u geen aangifte hebt gedaan, zegt u enkel dat er een bedreiging is gebeurd en dat u naar de politie bent gegaan (CGVS, p.18). Dat antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Dat u uw antwoorden aanpast naarmate u geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen, tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. De geloofwaardigheid van dit element wordt verder aangetast doordat u eerst verklaart dat u 's middags werd aangevallen (CGVS, p. 18). Later spreekt u zich tegen door te verklaren dat u 's nachts werd aangevallen (CGVS, p. 19). Deze incoherentie ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Nog zijn uw beweringen over de aanval op uw huis niet aannemelijk. Gevraagd wanneer deze aanval gebeurd is, antwoordt u "twee maanden geleden" (CGVS, p.18). U hebt verklaard dat uw familie uw woning in 2012 heeft verlaten (CGVS, p. 9). Daarna verklaart u dat u vanaf mei 2015 rondreisde van plaats naar plaats (CGVS, p. 16). Volgens u heeft de aanval echter plaatsgevonden twee maanden voor uw gehoor bij het CGVS en heeft uw familie één maand daarvoor de woning verlaten (CGVS, p. 18). Ook deze discrepantie in uw verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Gevraagd naar de reden waarom u, na al deze problemen, geen afstand nam van uw klacht, zoals geëist werd, antwoordt u dat u dat niet kon. Gevraagd wat u daarmee bedoelt, antwoordt u dat J. K. (...) sterke connecties heeft en de militie AAH achter zich heeft. Hij kon zelfs telefoons in de gevangenis laten bezorgen. Hij zou er zomaar kunnen wegstappen (CGVS, p. 14). In het licht van deze beweringen is het weinig aannemelijk dat J. K. (...) zijn macht niet zou kunnen gebruiken om zijn rechtszaak op te lossen. U stelt dat dat onmogelijk is omdat hij bij de antiterreurdienst vastzit (CGVS, p.14). Geconfronteerd met uw eerdere beweringen over de macht van deze persoon, antwoordt u dat iedereen in de gevangenis in Irak een GSM heeft. Dit is echter geen afdoende verheldering van uw tegenstrijdige verklaringen. Ook u eerdere verklaringen dat J. K. (...) dankzij zijn connecties zomaar kan wegstappen spreekt u hier tegen. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U slaagt er evenmin in om aannemelijk te maken dat deze persoon gesteund wordt door AAH. U verklaart, ter illustratie van deze bewering, enkel dat het huis van uw oom werd aangevallen door mensen in legerkledij, maar dat uw oom niet thuis was. Verder verklaart u dat u niks weet over AAH (CGVS, p.14-15). Uit bovenstaande kan bezwaarlijk afgeleid worden dat J. K. (...) gesteund wordt door Asa'ib Ahl al-Haq. Deze opmerking is dus een blote bewering van uwentwege die niet gestoeld is op concrete aanwijzingen.

Omwille van al de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw vader ondersteunen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en uw afkomst en die van uw vader. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De overlijdensakte van uw vader ondersteunt hoogstens uw stelling dat uw vader overleden is. Dat staat hier niet ter discussie. Nergens uit het document blijkt echter op welke manier uw vader het leven gelaten heeft. In die zin kan dit document geen ondersteuning bieden voor uw bewering dat uw vader ontvoerd en later vermoord werd. Deze overlijdensakte kan al helemaal geen ondersteuning bieden voor de problemen die u later met de moordenaars van uw vader zou hebben gehad, en die ongeloofwaardig bevonden zijn. De luchtvrachtbrief van DHL toont enkel aan dat u een zending uit Irak hebt ontvangen. Dat wordt hier niet betwist. .

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds

een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, betreffende de vluchtelingenstatus, voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het recht van verdediging.

In een tweede middel, betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, beroept verzoekende partij zich wederom op de schending van het recht van verdediging.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij kan geenszins akkoord gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas. Verzoekende partij benadrukt dat zij duidelijke en gedetailleerde informatie gaf aan het CGVS en antwoordde op alle vragen. De *protection officer* heeft haar tijdens haar gehoor nooit geconfronteerd met de elementen die niet of onvoldoende duidelijk waren. Bovendien liet de commissaris-generaal na rekening te houden met de context waarbinnen zij opgroeide, haar algemene kennis, haar opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong. Doorheen haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij voorts nog herhaaldelijk op haar *“geestelijke beperkingen”* en het feit dat zij *“een onvoldoende geschoold persoon is, die pas zeer laat zijn school heeft kunnen vervolmaken”* teneinde de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing te verklaren.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, daar waar verzoekende partij opmerkt dat zij tijdens haar gehoor nooit geconfronteerd is geweest met de elementen die niet of onvoldoende duidelijk waren, geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt evenwel: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). Bovendien merkt de Raad op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde elementen die de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnen, maar *in casu* niet overtuigt. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk tijdens haar gehoor veelvuldig geconfronteerd werd met onduidelijkheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in haar verklaringen en dat zij de kans kreeg om haar verklaringen te verduidelijken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, pagina's 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17 en 18).

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet overtuigt in haar bewering dat de verschillende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te wijten zijn aan haar laag scholingsniveau. De Raad wijst er dienaangaande op dat verzoekende partij tot het tweede middelbaar naar school is gegaan (administratief dossier, stuk 13, verklaring DVZ, vraag 11). Van haar kan dan ook verwacht worden dat zij in staat is haar levenswandel en de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit haar land van herkomst op een duidelijke en coherente wijze uiteen te zetten, *quod non in casu*. Hiervoor is geenszins een hoger scholingsniveau vereist. Voorts stelt de Raad vast dat door verzoekende partij evenmin een medisch attest bijgebracht wordt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan haar verklaringen over haar woonplaatsen, stelt verzoekende partij steeds duidelijk te zijn geweest in haar antwoorden. Evenwel waren de vragen van de *protection officer* onduidelijk en niet gericht op het verkrijgen van een algemeen beeld dienaangaande. Soms werd de indruk gewekt dat zij diende te vertellen waar zij gewoond had sinds de incidenten om dan in een volgende vraag terug te keren naar haar woonplaats voor de feiten. Nooit werd aan haar gevraagd een chronologisch overzicht te geven van haar woonplaatsen sinds haar geboorte tot aan haar vertrek.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaand betoog geenszins van aard is de vastgestelde incoherenties in haar verklaringen over haar woonplaatsen te verklaren. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde van 2004 tot aan haar vertrek op 1 augustus 2015 in de Ammeen II wijk te hebben gewoond (administratief dossier, stuk 13, verklaring DVZ, vraag 10). Bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigt zij deze verklaring en geeft zij opnieuw expliciet aan tot aan haar vertrek uit Irak in de Ammeen II wijk te hebben gewoond (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 3). Het doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij dat zij, gevraagd naar haar verblijfplaatsen in Irak, met geen enkel woord rept over haar laatste maanden in Irak, wanneer zij van plaats tot plaats zou verhuisd zijn om problemen te vermijden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 15). In tegenstelling tot wat verzoekende partij in bovenstaand betoog beweert, werd verzoekende partij wel degelijk de gelegenheid geboden haar woonplaatsen sinds haar geboorte tot haar vertrek chronologisch uiteen te zetten. Echter verklaarde zij duidelijk van haar geboorte tot 2003 gewoond te hebben in de Mashtal wijk (Bagdad) en nadien tot aan haar vertrek in de Ammeen II wijk (Bagdad) gewoond te hebben (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 3). Verzoekende partij kan het feit dat zij geen melding heeft gemaakt van haar andere verblijfplaatsen tijdens de laatste maanden voor haar vertrek in Irak, gelet op deze eerdere uitdrukkelijke verklaringen omtrent haar verblijfplaats voor haar vertrek uit Irak, dan ook bezwaarlijk wijten aan de wijze waarop de vragen werden gesteld door de *protection officer*. Verder benadrukt de Raad nog dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij, gevraagd vanaf wanneer zij verhuisde van plaats tot plaats om problemen te vermijden, stelde dat zij dat deed in 2016 (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 15), terwijl zij Irak evenwel in 2015 al verlaten heeft. Hiermee geconfronteerd, beperkte verzoekende partij zich tot de verklaring: “2015 dan” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 16). Echter had zij eerder verklaard dat zij vanaf 2012, na de dood van haar vader, van plaats naar plaats verhuisde (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 9). De verklaringen van verzoekende partij omtrent haar wisselende verblijfplaatsen zijn dan ook allesbehalve geloofwaardig. Het gegeven dat verzoekende partij er niet in slaagt overtuigende verklaringen af te leggen over haar beweerd wisselende verblijfplaatsen, ondergraaft reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar beweringen over haar problemen die aan de basis zouden hebben gelegen van deze verhuizingen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 9).

2.2.6.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over de personen met wie zij problemen had, geeft verzoekende partij aan dat zij “*zich niet kan herinneren dat hij dit zo bij DVZ zou gemeld hebben*”. Verder bemerkt zij dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar niet letterlijk nagelezen werden en zij enkel gevraagd werd ze te ondertekenen. Zij had geen toegang tot haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor haar gehoor op het Commissariaat-generaal en zij werd dan ook in de onmogelijkheid gesteld om de correctheid van de neerslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan.

2.2.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij over de stam die haar vader zou hebben ontvoerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat zij niet zeker wist of deze groep wel achter de ontvoering en moord van haar vader zat, juist omdat deze groep doorgaans geen mensen ontvoert, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dan weer verklaarde dat de stam die haar vader zou hebben ontvoerd geen goede reputatie heeft, omdat zij erom gekend zijn dat ze mensen ontvoeren (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, rubriek 3.5; administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 10). Voorts blijkt uit de vragenlijst dat deze wel degelijk werd voorgelezen in het Arabisch en nadien ondertekend werd door verzoekende partij (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 2). Dat haar verklaringen haar niet werden voorgelezen, betreft een blote bewering van verzoekende partij die zij geenszins staft. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij voor haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen toegang had tot haar

verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dan ook niet in de mogelijkheid werd gesteld om de correctheid van de neerslag van deze verklaringen na te gaan, bemerkt de Raad dat elke asielzoeker die een afschrift van de ingevulde vragenlijst zou wensen te ontvangen overeenkomstig artikel 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur hiertoe een schriftelijke aanvraag kan richten aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De raadsman van verzoekende partij werd overigens uitdrukkelijk gewezen op deze mogelijkheid (administratief dossier, stuk 8). Nergens blijkt evenwel uit dat dergelijke aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gericht. Dat zij voorafgaand aan haar gehoor op het Commissariaat-generaal de correctheid het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon nagaan, is dan ook te wijten aan haar eigen nalaten desbetreffend. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat haar verklaringen haar werden voorgelezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat zij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de gelegenheid werd gesteld eventuele onjuistheden in haar verklaringen te corrigeren. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar verklaringen verkeerd genoteerd werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid dan ook onverminderd overeind blijft.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij haar vage verklaringen over het betalen van het losgeld om haar vader vrij te krijgen tracht te verklaren door de uitleg dat zij zelf niet betrokken was bij deze transactie, bemerkt de Raad dat uit de verklaringen van verzoekende partij evenwel blijkt dat zij hierover niettemin is ingelicht door haar oom, die degene was die contact had met de ontvoerders (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 11-12). Gelet op de omstandigheden – haar vader was ontvoerd en zou vrijgelaten worden mits betaling van losgeld – kan redelijkerwijze verwacht worden dat haar oom haar omstandig zou hebben ingelicht over het verloop van de overhandiging van het losgeld en dat verzoekende partij hierover dan ook op een spontane en gedetailleerde manier zou kunnen vertellen, *quod non*. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.8. Verder bemerkt verzoekende partij in verband met de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaande de reden waarom haar vader na het betalen van het losgeld alsnog vermoord werd, dat zij deze reden onmogelijk kan weten daar zij niet aanwezig was bij de moord, noch *“is hij een psycholoog of psychiater die de geesten van anderen kan ontleden”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met deze opmerking op geen enkele manier de tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar vader, na het betalen van het losgeld, alsnog vermoord werd, omdat zij niet de gevraagde som betaald hadden en anderzijds haar verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij geen idee heeft waarom haar vader na het betalen van het losgeld alsnog vermoord werd, weerlegt of verklaart. Van verzoekende partij kan verwacht worden dat zij eenduidige verklaringen kan afleggen over een ingrijpende gebeurtenis als de moord op haar vader. Het doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat verzoekende partij de ene keer stelt dat haar vader vermoord is omdat het losgeld niet volledig betaald werd en de andere keer dan weer beweert het losgeld te hebben betaald en niet te weten waarom haar vader alsnog vermoord werd.

2.2.9. In verband met de motivering van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij over de politieaangifte niet aannemelijk zijn, stelt verzoekende partij dat de aangifte laattijdig gebeurde omdat haar familie schrik had aangifte te doen en zich in veiligheid wou brengen. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij, gevraagd naar de reden om vier maanden te wachten alvorens aangifte te doen, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk aangaf dat zij druk bezig waren met mensen te bevragen en bezoek te ontvangen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 12) om nadien, wanneer zij geconfronteerd wordt met het feit dat het weinig aannemelijk is dat zij om deze reden vier maanden gewacht heeft, haar antwoord aan te passen en te stellen dat zij uit vrees om ontvoerd te worden gedurende vier maanden het huis niet heeft verlaten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 12). Door verwerende partij werd dienaangaande reeds opgemerkt dat de vaststelling dat verzoekende partij haar antwoord aanpast naarmate zij geconfronteerd wordt met onaannemelijkheden in haar verhaal, de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondergraaft. Het louter herhalen van een van de door haar gegeven redenen, met name dat zij uit vrees vier maanden gewacht heeft alvorens aangifte te doen, biedt dan ook geenszins soelaas. Temeer daar door verwerende partij nog terecht opgemerkt wordt dat verzoekende partij evenmin kan uitklaren wat haar na deze vier maanden ertoe zou hebben aangezet om alsnog klacht in te dienen en waarom zij haar vrees om ontvoerd te worden plots aan de kant kon zetten.

2.2.10.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij in de bestreden beslissing dat de overtuigingskracht van het asielrelaas van verzoekende partij verder ondermijnd wordt door haar verklaringen over de gerechtelijke procedure die zij en haar familie tegen J. K. zouden hebben aangespannen, gelet op de vaststelling dat deze verklaringen niet stroken met de inhoud van de door verzoekende partij aangebrachte gerechtelijke documenten, geeft verzoekende partij toe dat er inderdaad een fout in haar verklaringen is aangaande het tijdstip van de procedure. Dit kan echter verklaard worden door het feit dat zij pas achteraf in kennis is gesteld van de uitspraak/procedure, toen zij reeds in België was.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij pas achteraf, toen zij reeds in België was, in kennis gesteld is van de uitspraak/procedure, inconsistent is met haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers blijkt uit haar verklaringen duidelijk dat zij nog in Irak was gedurende de hele procedure, daar zij verklaarde bedreigingen te hebben ontvangen opdat zij afstand zou doen van de procedure (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 13) en zij aangevallen zou zijn geweest nadat J. K. tot levenslange opsluiting veroordeeld werd (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 18). Gezien zij volgens haar verklaringen gewoon in Irak aanwezig was toen de gerechtelijke procedure liep, doet het ernstig afbreuk aan haar asielrelaas dat zij beweert dat de gerechtelijke procedure in mei 2015 plaatsvond (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/03/2016, p. 13) terwijl uit de gerechtelijke documenten die zij neerlegt, blijkt dat de gerechtelijke procedure reeds in maart 2015 doorging.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij het feit dat zij niet weet wanneer J. K. veroordeeld werd tracht te vergoelijken door de opmerking dat zij toen reeds gevlucht was en dan ook niet alles ter plaatse kon volgen, wijst de Raad evenwel op de terechte motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet alleen een vonnis indient waaruit blijkt dat J. K. op 31 mei 2015 tot levenslang veroordeeld werd, doch dat bovendien tevens redelijkerwijze verwacht mag worden dat verzoekende partij de zaak van de moordenaar van haar vader op de voet zou volgen, gezien de impact die deze zaak op haar verdere leven zou hebben gehad. Dat verzoekende partij dat niet gedaan heeft en zich niet vergewist heeft van de inhoud van het document dat zij aanbrengt, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van haar beweringen.

2.2.12. Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de uitspraken van verzoekende partij over de bedreigingen die zij persoonlijk zou hebben ontvangen niet plausibel zijn en haar verklaringen over de door haar (plots) aangehaalde aanvallen evenmin aannemelijk zijn, beperkt verzoekende partij zich te stellen dat zij *“enkel (kan) bevestigen dat hij naar waarheid verklaringen heeft afgeleverd van hetgeen hij (vaak via derden) heeft vernomen.”*. De Raad bemerkt evenwel dat deze bedreigingen en aanvallen gebeurtenissen betreffen die verzoekende partij persoonlijk heeft beleefd waardoor het dan ook geenszins ‘informatie die zij via derden heeft vernomen’ betreft. Van verzoekende partij kan dan ook verwacht worden dat zij in staat is eenduidige en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent deze ingrijpende gebeurtenissen. De vaststelling dat zij daarentegen vage en bovendien inconsistente verklaringen aflegt hierover, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.13.1. Betreffende de vastgestelde inconsistenties in de verklaringen van verzoekende partij over de macht van J. K. en de vaststelling dat zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat deze persoon gesteund wordt door AAH, merkt verzoekende partij op dat zij geen afstand van haar klacht kon doen gezien het een moord betrof. Verzoekende partij *“had dus geen keuze, dit ongeacht de macht van J. K.”*. Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij terecht bemerkt dat haar verklaring dat J. K. gesteund wordt door AAH niet gestoeld is op concrete aanwijzingen. Doch moet er rekening mee gehouden worden dat de meerderheid van informatie die zij bekam over de gebeurtenissen afkomstig is van derden.

2.2.13.2. De Raad bemerkt vooreerst dat door verwerende partij volgende inconsistenties werden vastgesteld in de verklaringen van verzoekende partij aangaande de macht die J. K. zou hebben: *“Gevraagd naar de reden waarom u, na al deze problemen, geen afstand nam van uw klacht, zoals geëist werd, antwoordt u dat u dat niet kon. Gevraagd wat u daarmee bedoelt, antwoordt u dat J. K. (...) sterke connecties heeft en de militie AAH achter zich heeft. Hij kon zelfs telefoons in de gevangenis laten bezorgen. Hij zou er zomaar kunnen wegstappen (CGVS, p. 14). In het licht van deze beweringen is het weinig aannemelijk dat J. K. (...) zijn macht niet zou kunnen gebruiken om zijn rechtszaak op te lossen. U stelt dat dat onmogelijk is omdat hij bij de antiterreurdienst vastzit (CGVS, p.14).*

Geconfronteerd met uw eerdere beweringen over de macht van deze persoon, antwoordt u dat iedereen in de gevangenis in Irak een GSM heeft. Dit is echter geen afdoende verheldering van uw tegenstrijdige verklaringen. Ook u eerdere verklaringen dat J. K. (...) dankzij zijn connecties zomaar kan wegstappen spreekt u hier tegen. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.” De loutere opmerking dat verzoekende partij geen afstand kon doen van haar klacht gezien het een moord betrof is geenszins van aard voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij zelf toegeeft dat haar verklaring dat J. K. gesteund wordt door AAH niet gestoeld is op concrete aanwijzingen en zo de motivering van verwerende partij dat haar opmerking dat J. K. gesteund wordt door AAH een blote bewering betreft die niet gestoeld is op concrete aanwijzingen louter bijtreedt.

Deze vaststellingen in verband met haar verklaringen over de macht en connecties die J. K. zou hebben, ondergraven verder de geloofwaardigheid van haar beweringen.

2.2.14. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar een rapport van Caritas, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot de verwijzing naar een weblink waar dit rapport gevonden kan worden. Daar deze weblink een foutmelding geeft en het rapport aldus niet geraadpleegd kan worden op de webpagina waarnaar verzoekende partij verwijst, en verzoekende partij evenmin deze informatie bijbrengt, kan de Raad geen rekening houden met deze informatie.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. Verzoekende partij voert aan dat niet is onderzocht waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. De Raad stelt echter vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming, inzonderheid met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

2.2.17. De middelen, in zover ze betrekking hebben op de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van deze wet worden aangenomen.

2.2.18. In het kader van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij zich in haar beoordeling niet gebaseerd heeft op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. Verzoekende partij stelt dat de meest recente informatie toegevoegd aan het administratief dossier dateert van 2014, zijnde bijna twee jaar voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt, verwerende partij zich voor de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad steunt op de “COI Focus” betreffende “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 31 maart 2016. Dat geen rekening gehouden werd met de gebeurtenissen na 2015, zoals verzoekende partij beweert, kan dan ook niet door de Raad worden gevolgd. Zo wordt onder meer verwezen naar en rekening gehouden

met de op dat moment recente aanvallen van IS op 11 januari 2016 en 28 februari 2016. Verder stelt de Raad vast dat door verwerende partij per aanvullende nota de recentere “COI Focus” betreffende “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 werd bijgebracht. Anderzijds dient echter te worden vastgesteld dat verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst naar de “COI Focus” betreffende “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016, waaruit zou moeten blijken dat sinds de ontwikkelingen in de periode juni-augustus 2016 de aard en het patroon van geweld in Bagdad niet fundamenteel gewijzigd is. Deze informatie ontbreekt evenwel en werd door verwerende partij, in tegenstelling tot wat deze stelt in haar aanvullende nota (“*waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier*”), niet bijgebracht. De Raad bevindt zich aldus niet in de mogelijkheid, middels de devolutieve werking van het beroep, om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet te beoordelen. Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient, voor wat betreft het luik inzake artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing van 17 mei 2016 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus weigert met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT